

Γιος του Μίνωα και της Δεξιθέας, ο Ευξάντιος ήταν ιδρυτής της πόλης Κορυσσίας στην Τζια. Από αυτού την γενιά καταγόταν ο ωραίος και ντροπαλός Ακόντιος που κάποια στιγμή βρέθηκε επίσημος εκπρόσωπος (θεωρός) της Τζιας στις ετήσιες γιορτές του Απόλλωνα, στην Δήλο. Εκεί, μια μέρα, είδε μια πανέμορφη άγνωστη ανάμεσα στους προσκυνητές του ναού της θεάς Άρτεμης. Τον χτύπησε έρωτας κεραυνοβόλος. Πώς όμως να πλησιάσει μian άγνωστη, της οποίας ούτε το όνομα δεν ήξερε; Έβαλε λυτούς και δεμένους να μάθει πώς τη λένε και από πού είναι. Οι πληροφορίες που συγκέντρωσε τον έκαναν να την αγαπήσει ακόμα πιο πολύ:

Ήταν η Κυδίππη από τη Νάξο, κόρη του Κήκυκα με γενιά που κρατούσε από τον γιο του βασιλιά της Αθήνας, Κόδρου, τον Πρόμηθο, που σκότωσε κατά λάθος τον αδελφό του, Δαμασίχθονα, κι έφυγε από την Αττική κι έγινε οικιστής του Κολοφώνα της Νάξου. Η Κυδίππη, παρ' όλη την ομορφιά της, ήταν σοβαρή και καλοσυνάτη κοπέλα, σαν κι αυτή που κάθε μητέρα θα ήθελε να γίνει η σύζυγος του γιου της.

Ο Ακόντιος αφιέρωνε τον χρόνο του βυθισμένος στις σκέψεις πώς να την πλησιάσει. Ίσως να περνούσε από μπροστά της και να της έδινε ένα μήλο; Από τον καιρό του Πάρη, όλοι καλά γνώριζαν πως η προσφορά ενός μήλου από αγόρι σε κορίτσι σήμαινε πρόταση για ερωτική σχέση. Το θεώρησε ανοησία. Αυτός την ήθελε και είχε τίμιο σκοπό, να την παντρευτεί. Κι έπειτα, από πού κι ως πού ένα σοβαρό κορίτσι θα έλεγε «ναι» σε έναν άγνωστο; Πιο σωστό ήταν να της προσφέρει ένα κυδώνι, φρούτο που προσφερόταν στους γάμους.

Πήγε και βρήκε ένα κυδώνι. Την ώρα που το πήρε στα χέρια του, μια νέα σκέψη τον γέμισε χαρά και ελπίδα. Χάραξε πάνω στο κυδώνι την φράση «Ορκίζομαι στην θεά Άρτεμη ότι θα πάρω σύζυγό μου τον Ακόντιο».

Μετά, ο Ακόντιος πήγε και στήθηκε έξω από τον ναό της Άρτεμης, την ώρα που ήξερε ότι πάνε οι προσκυνητές. Σε λίγο, φάνηκε η Κυδίππη ανάμεσα στους δικούς της. Μπήκαν στον ναό. Πίσω τους μπήκε και ο Ακόντιος. Πλησίασε την συντροφιά της Κυδίππης κι έριξε το κυδώνι στα πόδια της κοπέλας που όμως δεν το πήρε ειδήση. Μια δούλα το αντιλήφθηκε και το σήκωσε. Είδε την χαραγμένη πάνω στο κυδώνι φράση και, μη ξέροντας να διαβάξει, απόρησε. Σκούνησε την κυρά της και της έδειξε το κυδώνι. Τι έγραφε; Η Κυδίππη διάβασε φωναχτά: «Ορκίζομαι στην θεά Άρτεμη ότι θα πάρω σύζυγό μου τον Ακόντιο». Έδωσε πίσω

στη δούλα το κυδώνι. Την άλλη στιγμή, το είχε ξεχάσει.

Ο Ακόντιος συνέχισε να την παρακολουθεί από μακριά και να την θαυμάζει, μην ξέροντας τι να κάνει. Όλη η τόλμη του είχε εξαντληθεί στο κυδώνι, με το οποίο όμως τίποτα δεν είχε καταφέρει να πετύχει. Τέλειωσαν οι γιορτές κι όλοι γύρισαν στις πόλεις και στα σπίτια τους. Γύρισε και ο Ακόντιος στην Τζια, ερωτευμένος και απελπισμένος. Περνούσε τον καιρό του τριγυρνώντας στην εξοχή και χαράζοντας το όνομα της καλής του στον κορμό όποιου δέντρου τύχαινε μπροστά του.

Αναζητώντας τον γαμπρό

Τον ίδιο καιρό, στον Κολοφώνα της Νάξου, ένας νέος από αριστοκρατική και πλούσια οικογένεια πήγε στον πατέρα της Κυδίππης και την ζήτησε σε γάμο. Στον πατέρα άρεσε ο νέος. Άρεσε και στην Κυδίππη. Έγιναν όλα τα τυπικά και ορίστηκε η μέρα του γάμου. Έφτασε αλλά την Κυδίππη την χτύπησε βαριά αρρώστια και την έριξε στο κρεβάτι ετοιμοθάνατη. Ο γάμος αναβλήθηκε. Πέρασαν λίγες μέρες και η κοπέλα έγινε καλά. Χαρούμενοι οι γονείς της και οι γονείς του νέου όρισαν νέα ημέρα γάμου. Έφτασε κι αυτή αλλά και πάλι η Κυδίππη έπεσε βαριά άρρωστη στο κρεβάτι. Αναγκαστικά, ο γάμος αναβλήθηκε για δεύτερη φορά. Και πάλι έγινε καλά η κοπέλα κι οι γάμοι ορίστηκαν για μια ακόμα φορά. Τη συγκεκριμένη ημέρα όμως, η Κυδίππη αρρώστησε πάλι. Πάλι βαριά, πάλι ετοιμοθάνατη. Ήταν η τρίτη αναγκαστική αναβολή του γάμου. Και ήταν επίσης η τρίτη φορά που η Κυδίππη, μετά την αναβολή, έγινε καλά. Ο πατέρας της, ο Κήυκας, υποψιάστηκε ότι κάτι συμβαίνει.

Πριν να οριστεί μέρα του γάμου για τέταρτη φορά, είπε να πάει στους Δελφούς να ρωτήσει, μπας και ήξεραν να του πουν, τι συμβαίνει. Εκεί, η Πυθία του είπε ότι ο θεός Απόλλωνας έμαθε από την αδελφή του, την θεά Άρτεμη, ότι η Κυδίππη ορκίστηκε πως θα παντρευτεί τον Ακόντιο από την Τζια. Ο όρκος δόθηκε μέσα στον ναό, στην Δήλο, και απευθυνόταν στην Άρτεμη. Η θεά δεν μπορούσε να της επιτρέψει να παντρευτεί άλλον.

Σκοτισμένος, ο Κήκας γύρισε στη Νάξο κι έπιασε την κόρη του. Την ρώτησε, ποιος είναι ο Ακόντιος. Ούτε που ήξερε εκείνη. Ήταν τόσο φυσική και απόλυτη που ο πατέρας της την πίστεψε. Υπήρχε όμως και ο χρησμός. Αλλά, αν η κόρη του δεν ήξερε ποιος είναι ο Ακόντιος, πώς ορκίστηκε ότι θα τον παντρευτεί. Ξανάπιασε την κόρη του. Την ρώτησε, αν είναι σίγουρη ότι δεν ξέρει, ποιος είναι ο Ακόντιος. Η Κυδίππη έβαλε τα κλάματα. Πότε του είχε πει ψέματα για να μην την πιστεύει τώρα; Ο Κήκας την καθησύχασε. Την πίστευε. Απλά, υπήρχε εκείνος ο χρησμός που έλεγε ότι είχε ορκιστεί στη θεά Άρτεμη, μέσα στον ναό της, στην Δήλο, ότι θα παντρευτεί τον Ακόντιο.

Της Κυδίππης της ήρθε κόλπος. Θυμήθηκε το κυδώνι. Είπε στον πατέρα της, τι είχε συμβεί, και φώναξε και την δούλα της να το επιβεβαιώσει. Πείστηκε ο Κήκας αλλά πια δεν μπορούσε να την παντρέψει με τον νέο που την ζήτησε. Ο αρραβώνας διαλύθηκε. Πατέρας και κόρη κίνησαν για την Τζια, να μάθουν ποιος δαίμονας ήταν αυτός ο Ακόντιος που έπαιξε τέτοιο παιχνίδι στην Κυδίππη. Κι αν ήταν άνθρωπος σοβαρός, γιατί δεν είχε πάει να την ζητήσει στα ίσα;

Βγήκαν στην Κορυσσία. Με φόβο για τα χειρότερα, ρώτησε ο Κήκας να του πουν, αν ήξεραν κάποιον Ακόντιο. Πώς δεν τον ήξεραν. Ήταν το καμάρι του νησιού, αρχοντόπουλο από παλιά γενιά, επίσημος εκπρόσωπος της Τζιας στις πρόσφατες γιορτές της Δήλου. Του πατέρα η καρδιά ήρθε στον τόπο της. Τουλάχιστον, δεν είχε να κάνει με κανέναν ρεμπεσκελέ. Ρώτησε πού μπορούσαν να τον βρουν. Με λύπη τον πληροφόρησαν ότι, από τότε που γύρισε από την Δήλο, έχει χαθεί στις εξοχές.

Βγήκαν στην ύπαιθρο να τον αναζητήσουν. Στην αρχή με περιέργεια, στη συνέχεια με ενδιαφέρον κι έπειτα με υπερηφάνεια, η Κυδίππη διάβαζε στους κορμούς των δέντρων την χαραγμένη φράση: «Αγαπώ την Κυδίππη». Άρχισε να συμπαθεί αυτόν τον άγνωστο και τόσο ντροπαλό θαυμαστή της που δεν είχε το κουράγιο να της εκμυστηρευτεί τον έρωτά του. Όταν, κάποια στιγμή, τον βρήκαν, η Κυδίππη δεν δυσκολεύτηκε να τον ερωτευτεί. Κι ο Ακόντιος επέζησε από την κεραυνοπληξία όταν ξαφνικά κι αναπάντεχα την είδε μπροστά του. Δόθηκαν οι εξηγήσεις, έγιναν οι γάμοι και οι δυο νέοι έμειναν για πάντα στην Τζια, στην Ιουλίδα.

Τον 4^ο μ.Χ. αιώνα, ακόμα υπήρχαν εκεί οι απόγονοί τους, οι Ακοντιάδες, οικογένεια σεβαστή στην Τζια. Την ιστορία όμως του Ακόντιου και της Κυδίππης την είχε γράψει σε ποίημά του ο Καλλιμάχος γύρω στα 265 π.Χ. Την είχε βρει, είπε, σε ένα χειρόγραφο του Ξενομήδη που έζησε στην Τζια τον 5^ο π.Χ. αιώνα. Την ξανάγραψε αργότερα ο

Οβίδιος, προσθέτοντας δικές του λεπτομέρειες.

(τελευταία επεξεργασία, 14 Ιουλίου 2021)